

Arbejdet ikke er det samme, er en Forskel i Løn naturlig; men hvis Arbejdet i Virkeligheden er det samme, hvad enten det er det ene eller det andet Køn, som udfører det, melder med en vis Nødvendighed det Spørgsmaal sig: Er det da ikke paa Arbejdet, Lønnen skal bygges?

Stigningen i Lønnen er for Lærerindernes Vedkommende efter Forslagene 200 Kr., for Lærernes 300 Kr. hvert 4de Aar. Ogsaa Stigningen er altsaa forskellig. Muligt kan der ikke ved denne Lejlighed naas noget paa dette Omraade, men jeg anser det dog for rigtigt at gøre opmærksom paa, at Udviklingen maa føre til en Lønning efter Arbejdets Beskaffenhed, og hvis man erkender i fuldt saa høj Grad at kunne være tjent med Lærerinders Arbejde som med Læreres, maa denne Erkendelse ogsaa lægge sig for Dagen i Lønnen. — “

Kultusministeren mente ikke, at „det vilde være naturligt og rigtigt at optage dette store og omfattende Spørgsmaal ved denne Lejlighed, hvor det jo kun drejer sig om et meget ringe Antal ved nogle ganske specielle Læreanstalter. Dette vidt omfattende Spørgsmaal, om Mænd og Kvinder skal lønnes ens, og her *in casu*, om Lærere og Lærerinder fremtidig skal have samme Løn, vilde jo langt naturligere kunne optages ved Behandlingen af mere omfattende Lønningslove, og navnlig ved Behandlingen af Lønninger ved Folkeskolen. Naturligst vilde det til at begynde med kunne optages indenfor de enkelte Kommuner, naar disse fastsætter Lønningssskala for deres Lærerpersonele — — — “

Ministerens Svar bekræfter Ordsproget: aller Anfang ist schwer — hvor skal man begynde? Hvem skal begynde? Hvad er naturligst og rigtigst i denne Sag?

Efter vor Mening vilde det eneste rigtige og naturlige være at følge Principet:

Samme Løn for samme Arbejde!

Herman Trier skal have Tak, fordi han saa klart og utvetydigt har hævdet dette Princip.

Af en Tale.

Nu da Overretssagfører *J. K. Lauridsen* er død, skal — blandt det meget andet han erindres for — ogsaa det drages frem, at han, som den ægte Demokrat han var, ikke glemte at „tage *Kvinderne* med“ naar han talte om vort Folks Udvikling og Fremtid.

Vi gengiver efter *Jysk Morgenblad* et Brudstykke af en af hans Taler, fra 1895:

Naar jeg taler om Demokratiet, tænker jeg ikke alene paa Mændene, jeg tager Kvinderne med. Det er min faste Overbevisning, at ligesom Bøndernes Opdragelse var det, der reddede Danmark fra Statsbankerotten og det attende Aarhundredes Elendighed, og ligesom Arbejdernes Opdragelse og Organisation er det, der skal bære de næste 50 Aar, saaledes vil Kvindens Opdragelse som politisk og Kultur-Faktor være det, der bærer frem gennem Aarhundreder.

Mine Herrer! Jeg taler i Dag mere videnskabeligt end sædvanlig, og det glæder mig at kunne tale disse Ord til en Arbejderforsamling.

I Arbejdernes Kredse eksisterer intet Kvindespørgsmaal. Kvinden er her Mandens Kammerat, Mandens Arbejdsfælle, og hermed er alt sagt. At Kvindespørgsmaalet rejses, beror kun paa middelalderlige Forestillinger. En rigtig Arbejder kender ikke et sligt Spørgsmaal. Han ved, at der er mange dumme Kvinder, men han ved ogsaa, at dumme Mænd just ikke er sjældne. Han ved, at det ældste Indtryk, de europæiske Nationer har af gammel, graaet Visdom, tillægges Vølven og Sibylle, hvis Køn nok ikke var mandligt. Han ved fra sin Skoletid, at kvindelige Herskere just ikke altid var dumme. Han ved vel, at ikke alle Kvinder er Dronning Margretes Lige, men han ved ogsaa, at ikke enhver Mand staar ved Siden af Newton og Leibnitz, eller for at tale moderne: Napoleon den 1. og Bismarck.

Det vil alle forstaa, at mit Standpunkt er det absolute Demokratis Sejr og Gennemførelse. Almindelig Valgret for Mænd og Kvinder i Stat, i Foreninger, i Kommune. Jeg kender i saa Henseende ingen Indskrænkning, intet Afslag, intet Modargument. Man tror paa Demokratiet, hvis man kan, men tror man derpaa, saa tror man til Bunds.

Det bærende i den næste Tids Demokrati vil blive det sociale Kammeratskab, Kammeratskabet paa Grundlag af Ligeberettigelse mellem Mand og Kvinde.

En Folkeudgave

af

Amalie Skrams samlede Værker.

Gyldendalske Boghandel, Nordiske Forlag har lige paabegyndt Udgivelsen af Amalie Skrams samlede Værker. De kommer som Folkeudgave i 44 Hefter med 4 a 5 Ark i hvert Hefte a 50 Øre.

Meningerne om Amalie Skrams Digtning har været meget forskellige, men ét maa alle være enige om, at iblandt Nutidens Forfattere staar hun uovertruffen i rig digterisk Evne, i ubøjelig Vilje til at sige, hvad hun saa som sandt, i Evne til at trænge ind i Livets tungeste Vilkaar og i dyb, skøn Medfølelse.

Vi vil senere komme tilbage til denne betydelige Kvindes Værker og Personlighed.